

έκδοση δρόμου
χωρίς αντίτιμο

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

**ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ
ΤΟΥ ΑΠΑΡΝΤΧΑΙΝΤ**

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2004 ΧΑΝΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Σκοπός αυτής της έκδοσης είναι μία εκτενής παρουσίαση του τι πραγματικά είναι το διαχωριστικό "τοίχος του μίσους" στην παλαιστίνη και όλων των παρελκόμενων του. Μέσα από μια αναλυτική περιγραφή της φύσης του τοίχους και των άμεσων συνεπειών του στη καθημερινή ζωή των παλαιστινίων αποκαλύπτεται ο στρατηγικός σχεδιασμός του κράτους του ισραήλ που με τη κατασκευή του τοίχους και την παράλληλη επέκταση των εποικισμών σκοπεύει στην ηθική και φυσική εξόντωση του παλαιστινιακού λαού.

Στη βάρβαρη αυτή επίθεση το ισραηλινό κράτος δεν είναι μόνο. Με τη συνένοχη σιωπή όλων των "δημοκρατικών" δυτικών κρατών, των οποίων και αποτελεί τέκνο (βλέπε Βρετανική εντολή το 1917 και απόφαση ΟΗΕ το 1947), συνεχίζει να γράφει μερικές από τις πιο τραγικές σελίδες στην παγκόσμια ιστορία με ωμότητα και αυτοκρατορικό κυνισμό.

Παρ' ότι τα αραβικά κράτη διατηρούν τις αποστάσεις τους από την λαϊκή, ανεξέλεγκτη και ακηδεμόνευτη ιντιφάντα (=εξέγερση στα αραβικά), φοβούμενα πιθανή εξάπλωση της στους δικούς τους καταπιεσμένους υπηκόους, ο παλαιστινιακός λαός δεν είναι μόνος. Η ακατάσβεστη εξεγερτική του φλόγα έχει κερδίσει την συμπάθεια αλλά και την αλληλεγγύη των κοινωνικών κινημάτων σε όλο τον κόσμο.

Για μας τα αιτήματα για ανεξάρτητα κράτη δεν είναι παρά οι παγίδες που στήνει η ιστορία, που γράφουν οι κυρίαρχοι, στα απελευθερωτικά κινήματα τα οποία έχουν κατά κανόνα κοινωνικό υπόβαθρο όπως ακριβώς και αυτό της παλαιστίνης. Οι φτωχοί, εξαθλιωμένοι και αποκλεισμένοι κάτοικοι των κατεχομένων αποτελούν το φτηνό εργατικό δυναμικό βορά στα χέρια των ισραηλιτών καπιταλιστών, ενώ στο ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος (στο οποίο οι κοινωνικές ανισότητες δεν θα έχουν εξαλειφθεί, όπως δεν εξαλείφθηκαν σε κανένα κράτος) θα υπηρετούν με τους ίδιους όρους την παλαιστινιακή άρχουσα τάξη (εν πρώτοις τον Αραφάτ και την κλίκα του). Έτσι δεν υπερασπιζόμαστε κανένα κράτος. Στον παλαιστινιακό αγώνα υπερασπιζόμαστε τον δίκαιο αγώνα του καταπιεσμένου απέναντι στο δυνάστη και το δικαίωμα στην κοινωνική αυτοδιάθεση. Έναν αγώνα επιβίωσης απέναντι στη βία του ισραηλινού στρατού, έναν αγώνα για την αξιοπρέπεια απέναντι στους καθημερινούς εξευτελισμούς που υπόκειται η ανθρώπινη ζωή στα κατεχόμενα από τους ισραηλινούς παλαιστινιακά εδάφη.

Επειδή είναι ανούσιο να κατηγορούμε κράτη και στρατούς για βία και καταπίεση, αφού γι' αυτό φτιάχτηκαν, οφείλουμε να αποδώσουμε στην ισραηλινή κοινωνία το μερίδιο ευθύνης που τις αντιστοιχεί, το οποίο και είναι πολύ μεγάλο. Μια κοινωνία στη πλειοψηφία της πνιγμένη στο σοβινισμό, που αρνείται πεισματικά να αναγνωρίσει στους παλαιστίνιους το δικαίωμα στη ζωή, που συναινεί στη φασιστική βία των κυβερνούντων της, που ξεχειλίζει από μίσος όταν κάποιος καμικάζι σκορπά τον θάνατο σε μια αγορά, χωρίς να ψάχνει να βρει την αιτία, μια κοινωνία που έχει εσωτερικεύσει το φόβο και ζει ανέμελα στον καπιταλιστικό παράδεισο που έχτισε στις πλάτες των φτωχών αράβων και με τις πλάτες των πλουσίων δυτικών κρατών των οποίων αποτελεί παριά. Η κριτική μας αυτή, βέβαια, δεν οδηγείται από κάποιο αντισημιτικό μένος. Το αντίθετο. Αντιλαμβανόμενοι ότι μόνο οι αντιστάσεις μέσα στο ίδιο το ισραήλ μπορούν να αποτρέψουν το αιματοκύλισμα στην παλαιστίνη, αναγνωρίζουμε τη σημασία που έχουν οι κινητοποιήσεις που πραγματοποιούνται από μια μικρή μερίδα του ισραηλινού λαού ενάντια στην πολιτική του ισραηλινού κράτους. Βλέπουμε σαν μια από τις φωτεινότερες εκφάνσεις του κινήματος αλληλεγγύης τη στάση των ισραηλινών φαντάρων που αρνούνται να υπηρετήσουν στα κατεχόμενα και ακόμα περισσότερο αυτή των ισραηλινών αντιφρονούντων που αρνούνται ολικά τη στράτευση.

Ισραήλ και Πολιτική Απομόνωσης (Απαρτχάιντ)

Η ιδέα της απομόνωσης και του διαχωρισμού του Αραβικού πληθυσμού της Παλαιστίνης δεν είναι κάτι το καινούριο για το Ισραήλ. Έχει τις ρίζες της στην ιστορία του Εβραϊκού κράτους, αλλά και ακόμη πιο πριν κατά την διάρκεια του Σιωνιστικού κινήματος. Η ιδεολογία αυτή έγινε εμφανής στην διακήρυξη του Ισραηλινού κράτους το 1948 που οδήγησε στο διωγμό 800.000 Παλαιστίνιους, που αντιπροσώπευαν το 85% του συνολικού πληθυσμού και συγκέντρωσε όσους απέμειναν σε τρεις χωριστές γεωγραφικές περιοχές: Γαλιλαία, Αλ-Μουθάλαθ και Νάτζεφ. Θέτοντάς τους παράλληλα κάτω από στρατιωτικό νόμο και αργότερα δίνοντάς τους το όνομα Ισραηλινοί Άραβες. Αυτοί ήταν που έπαιξαν πρώτα το ρόλο των φτηνών εργατικών χεριών στην υπηρεσία των καπιταλιστών του Ισραήλ.

Το 1967 το Ισραήλ ολοκλήρωσε την εισβολή στην Παλαιστίνη καταλαμβάνοντας ολόκληρη τη Δυτική Όχθη και θέτοντας την περιοχή υπό κατοχή, η οποία κρατά έως σήμερα. Από την περίοδο αυτή και μετά έχουμε μια νέα και μαζική είσοδο φτηνής εργασίας στο Ισραήλ, η οποία σταμάτησε από το ξεκίνημα της 2ης Ιντιφάντα στα τέλη Σεπτεμβρίου του 2000 (απαγόρευση εισόδου για εργασία των Παλαιστίνιων που ζουν στα υπό κατοχή εδάφη της Δυτικής Όχθης). Πλέον η οικονομική εξάρτηση της Παλαιστίνης από το Ισραηλινό κράτος είναι ολοκληρωτική. Αυτή την περίοδο το Ισραήλ ξεκίνησε στα υπό κατοχή εδάφη την κατασκευή εποικισμών και την εισαγωγή νέων εποίκων από διάφορα μέρη του κόσμου. Με στρατηγικά έξυπνους νόμους, και με την επιβολή της εξουσίας, απότρεπαν την επέκταση αραβικών χωριών και πόλεων. Αποκόβοντας με αυτό τον τρόπο την επέκταση αραβικών περιοχών δημιουργούν πρόσφορο έδαφος για επεκτάσεις εποικισμών καταφέροντας με αυτό τον τρόπο τη σταθερή αύξηση του εβραϊκού πληθυσμού στα κατεχόμενα.

Το 1982, πριν την πρώτη Ιντιφάντα, το Ισραήλ άρχισε να φανερώσει τα σχέδια της απομόνωσης διαιρώντας τη Δυτική Όχθη σε 3 αποσυνδεδεμένες μεταξύ τους περιοχές.

Σαν συνέχεια αυτής της τακτικής απομόνωσης, το 1994 και μετά την υπογραφή της συνθήκης Ειρήνης του Όσλο, το Ισραήλ κατασκεύασε το πρώτο τσιμεντένιο Τείχος μήκους 1.800 μέτρων και ύψους 2,5 μ. δίπλα από το χωριό Σουέκε στην πόλη Τουλκαρέμ.

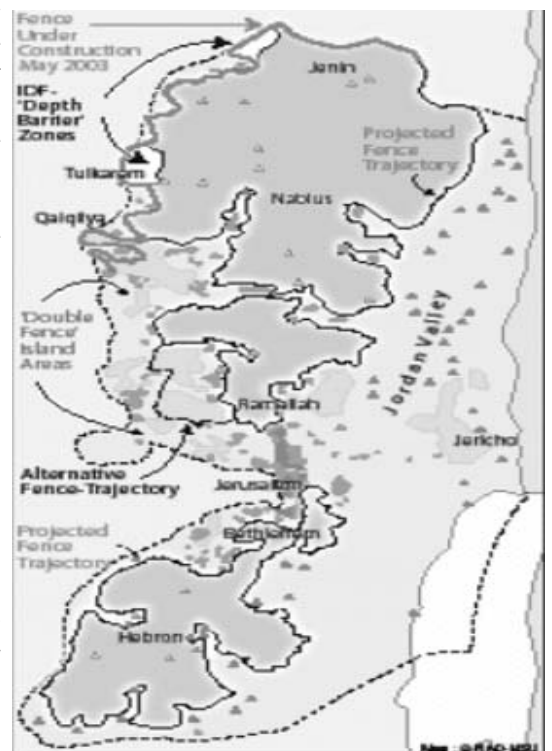
Επίσης, το 1995 το Ισραήλ κατασκεύασε έναν ηλεκτρονικό φράχτη περιμετρικά της Λωρίδας της Γάζας. Ο φράχτης είχε μήκος 54 χλμ. και πλάτος 300 μέτρων αποκόβοντας έτσι τα Αιγυπτιακά σύνορα κοντά στη Ράφα, την πρόσβαση στο Ισραήλ και κατά επέκταση τη σύνδεση της Λωρίδας της Γάζας με τη Δυτική Όχθη.

Παρ' όλα αυτά, κατά τη διάρκεια της δεύτερης (τρωινής) Ιντιφάντα, το Ισραήλ συνέχισε την εφαρμογή του σχεδίου της απομόνωσης και την επεκτατική πολιτική του, κλιμακώνοντας την πολιορκία στους Παλαιστίνιους. Τον Αύγουστο του 2003 το Ισραήλ ξεκίνησε την κατασκευή ενός σιδερένιου τείχους μήκους 7 χλμ. και ύψους 8 μέτρων στη Ράφα κατεδαφίζοντας έτσι, από την αρχή της δεύτερης Ιντιφάντα, 1800 περίπου σπίτια στη γύρω περιοχή. Οι επιχειρήσεις κατεδάφισης συνεχίζονται έως σήμερα με κόστος σε ζωές και τους χιλιάδες άστεγους ως εμφανές αποτέλεσμα.

Το Τείχος του μίσους

Το Ισραήλ ξεκίνησε τον Ιούνιο του 2002 στη Δυτική Όχθη την κατασκευή του τείχους του Απαρτχάιντ (από τις κατοχικές δυνάμεις αποκαλείται "τείχος ασφαλείας"). Σύμφωνα με τα σχέδια που έχουν δοθεί θα έχει 620 χλμ. μήκος.

Το μεγαλύτερο μήκος του αποκαλούμενου τείχους είναι ηλεκτρονικός φράχτης. Αποτελείται από έναν ισχυρό συρματινο φράχτη ύψους 3-4 μέτρων. Τα σύρματα του φράχτη έχουν χαμηλής τάσης ρεύμα και είναι εφοδιασμένα με αισθητήρες και συναγερμούς και σε συνδυασμό με τις κάμερες μπορούν να ελέγξουν τυχόν παραβιάσεις. Ανατολικά του φράχτη οδεύει παράλληλα χωματόδρομος, τάφος 3-4 μέτρων και τέλος 3 κουλούρες αγκαθωτό συρματοπλέγμα τοποθετημένες η μία πάνω στην άλλη σε μορφή πυραμίδας. Δυτικά, προς το Ισραήλ, οδεύει παράλληλα με το φράχτη ασφαλτόδρομος για τις περιπολίες της αστυνομίας συνόρων. Στη συνέχεια άμμος για τη διατήρηση αποτυπωμάτων σε περίπτωση που κάποιος (αν τα καταφέρει να μείνει ζωντανός μετά από όλα αυτά) επιχειρήσει να περάσει. Τέλος ξανά αγκαθωτά συρματοπλέγματα. Το πλάτος του κυμαίνεται από 40 έως και 150 μέτρα. Φυσικά δεν τελειώνει στα 150 μέτρα αλλά πολύ περισσότερα εφόσον η περιοχή θεωρείται από τις κατοχικές δυνάμεις "στρατιωτική ζώνη ασφάλειας". Όσα σπίτια βρίσκονται σε αυτή τη ζώνη έχουν γκρεμιστεί ή έχουν εκδοθεί διαταγές κατεδάφισης. Επιπλέον μεγάλα δέντρα κόβονται γιατί "υπονομεύουν την ασφάλεια" του Ισραήλ!!! Στις περιοχές όπου περνά κοντά από πόλεις, εποικισμούς κλπ έχει τη μορφή τσιμεντένιου τείχους ύψους έως και 8

μέτρων με πύργους ελέγχου ανά μισό χιλιόμετρο και φυσικά, αναλόγως με την περίπτωση τα "αναγκαία": συρματοπλέγματα, τάφρους κλπ. Με αυτό τον τρόπο ακόμη και η οπτική επαφή είναι αδύνατη και από τις δύο πλευρές.

Ανατολικά και δυτικά από το φράχτη είναι η ίδια γη και λέγεται Δυτική Όχθη (δηλ. δυτικά της όχθης του Ιορδάνη). Αυτό σημαίνει ότι το Τείχος δεν κατασκευάζεται στα υποτιθέμενα αναγνωρισμένα σύνορα του 1967 (τη λεγόμενη πράσινη γραμμή που χωρίζει τη Δυτική Όχθη από το Ισραήλ), αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις μπαίνει έως και 22 χλμ. στο εσωτερικό της. Έχει δημιουργηθεί δηλαδή μια έκταση γης ανάμεσα από δύο "σύνορα". Από τη μία την πράσινη γραμμή και από την άλλη το τείχος. Με ένα πληθυσμό που από τη μία του είναι απαγορευμένο να περάσει την πράσινη γραμμή προς το Ισραήλ και από την άλλη να χρειάζεται ειδική άδεια για να περάσει προς τα ανατολικά και από συγκεκριμένες πύλες.

Συνολικά θα υπάρχουν 31 Πύλες στο τείχος.

- 5 κεντρικές πύλες
- 26 αγροτικές πύλες
- Οι αγρότες θα απαιτείται να αποκτήσουν ειδικές άδειες για να περάσουν από τις πύλες.
- Το Κράτος υποσχέθηκε ότι οι εργάτες και τα απαραίτητα "νόμιμα" εφόδιά τους θα επιτρέπεται να περάσουν τις πύλες.
- Ο επικεφαλής του τμήματος διοίκησης για το τείχος δήλωσε ότι ο προϋπολογισμός του 2003 δεν διαθέτει το επαρκές ποσό για την κατασκευή των 5 κεντρικών πυλών. (πηγή από την ισραηλινή εφημερίδα Ha'aretz 31 Οκτ 2002)

Οι Τέσσερις Φάσεις της κατασκευής του Τείχους

Η πρώτη φάση της κατασκευής του τείχους - μήκους 141 χλμ. - ξεκίνησε από τη βόρεια περιοχή της Δυτικής Όχθης, στο χωριό Σάλεμ δυτικά της Τζενίν, και πέρασε νότια, διασχίζοντας χωριά από τις επαρχίες Τουλκαρέμ και Καλκίλια, καταλήγοντας στο χωριό Μάσα του Σαλφίτ. Επίσης, άλλα δύο τμήματα του τείχους κατασκευάστηκαν βόρεια της Βηθλεέμ και νότια της Ραμάλα.

51 χωριά και πόλεις έχουν απομονωθεί από τη γη και τα περίχωρά τους, και ειδικότερα 15 χωριά (11.700 πολίτες) βρίσκονται σε πλήρη απομόνωση μεταξύ Τείχους και Πράσινης Γραμμής. Η ελεύθερη μετακίνησή τους μέσα και έξω από τα αυθαίρετα αυτά σύνορα είναι απαγορευμένη με συνέπεια να χρειάζονται ειδικές άδειες, οι οποίες λαμβάνονται με αίτηση προς τις δυνάμεις κατοχής. Η διαδικασία είναι χρονοβόρα και ελάχιστοι τελικά καταφέρνουν να την πάρουν. Η λήψη αυτών των αδειών αποτελεί την επιβεβαίωση της αποδοχής της διαταγής δήμευσης, καθώς και ένα τρόπο να μην απαιτούν οι ιδιοκτήτες τα περιουσιακά τους δικαιώματα, όπως φαίνεται και πάνω στην ίδια την άδεια. Αυτή η πραγματικότητα παρεμπόδισε δραματικά και την εκπαιδευτική διαδικασία. Η παρακολούθηση των μαθημάτων κατέληξε να εξαρτάται από τους στρατιώτες, που έχουν τα κλειδιά των πυλών, της μοναδικής πρόσβασης "στον έξω κόσμο". Αυτές οι πύλες, είναι μορφή διασκέδασης για τους στρατιώτες, που ασκούν όλες τις μορφές παρενόχλησης και καταπίεσης εναντίων των Παλαιστίνιων, καταπατώντας τη βασική ανθρώπινη ηθική, και υποβαθμίζοντας την αξιοπρέπεια του Παλαιστίνιου πολίτη.

Όλες οι κύριες Παλαιστινιακές πόλεις θα περικυκλωθούν από τείχη, διασφαλίζοντας με αυτό τον τρόπο ότι η πληθυσμιακή αύξηση και η επέκτασή τους θα είναι αδύνατη. Η πόλη της Καλκίλια έχει μετατραπεί σε πραγματική φυλακή, κρατώντας 40.000 κατοίκους υπό πλήρη πολιορκία. Η πόλη περιβάλλεται από τσιμεντένιο τείχος ύψους 8 μέτρων με πύργους ελέγχου ανά 400 μέτρα. Η περιοχή έχει κηρυχθεί "στρατιωτική ζώνη" για την ασφάλεια του Ισραήλ. Ένας δρόμος πλάτους μερικών μέτρων και μία στρατιωτική πύλη ελέγχου είναι η μόνη είσοδος-έξοδος. Ολόκληρος ο πληθυσμός της πόλης (41.600) έγινε το πρώτο παράδειγμα οικονομικής, κοινωνικής και περιβαλλοντικής καταστροφής στην Παλαιστίνη. Από τα συνολικά 12.000

στρέμματα της Καλκίλια, το 35% έχει διαχωριστεί από το τείχος και οι μπουλντόζες έχουν ξεριζώσει 17.400 σπυροφόρα δέντρα κατά τη διαδικασία της κατασκευής του. Οι πολίτες της εξαρτιόντουσαν από την εργασία τους στο Ισραήλ, ως κύρια πηγή του εισοδήματός τους, η οποία απαγορεύτηκε από το ξεκίνημα της δεύτερης Ιντιφάντα το 2000.

Η πολιορκία παρεμπόδισε τη διέλευση κατοίκων από τα γειτονικά χωριά προς την Καλκίλια, που κάποτε θεωρούνταν μεγάλο εμπορικό και υπηρεσιακό κέντρο μιας περιοχής 32 χωριών με 90.000 κατοίκους. Η πολιορκία της πόλης οδηγεί στον αφανισμό ολόκληρης της επαρχίας.

600 από τα 1250 καταστήματα έκλεισαν, επειδή το εμπόριο στην πόλη στηρίζονταν σε πελάτες προερχόμενους από τις κατεχόμενες περιοχές του 1948, όπως η Τάιμπεχ και η Τούρα. 4.000 πολίτες, το 10% του πληθυσμού, έχουν φύγει από την πόλη. Επιπλέον, 1000 άτομα μετακινήθηκαν σε άλλες πόλεις της Δυτικής Όχθης για ανεύρεση εργασίας,

ούτως ώστε να στηρίξουν τις οικογένειες τους που έμειναν πίσω. Μια νέα μαζική μετανάστευση αναμένεται να ξεκινήσει μέσα στο έτος.

Ήδη κατά μήκος των πρώτων 145 χλμ. της 1ης φάσης του Τείχους περίπου 102,000 δέντρα έχουν ξεριζωθεί. Μόνο στη Νάζλετ Ίσσα, τον Ιανουάριο του 2003, σε μία από τις πολλές επιχειρήσεις του στρατού στο συγκεκριμένο χωριό, κατεδαφίστηκαν 82 καταστήματα. Πάνω από 700 οικογένειες ήταν πλήρως εξαρτημένες από το εμπόριο για την επιβίωση τους. Κάποιες κοινότητες έχασαν όλες τους τις πηγές πόσιμου νερού και άρδευσης. 31 αρτεσιανά πηγάδια, τα οποία παρείχαν στην περιοχή εκατομμύρια κυβικά μέτρα νερού ετησίως καταστράφηκαν ή απομονώθηκαν από τη γη που άρδευαν. Επιπλέον, 35.000 μέτρα σωλήνων δικτύου ύδρευσης και άρδευσης καταστράφηκαν. Οι στρατιωτικές δυνάμεις κατοχής έχουν καταστρέψει 20 σπίτια και πάνω από 262 καταστήματα, εκ των οποίων 60 βρισκόταν στην Καλκίλια και 130 στη Νάζλετ Ίσσα στο Τούλκαρεμ.

Το τείχος είχε ως αποτέλεσμα την κατάρρευση του εισοδήματος 43.567 Παλαιστινιακών οικογενειών και την καταστροφή ή την αποκοπή 165.000 στρεμμάτων γης από τα χωριά τους. Η Παλαιστινιακή οικονομία υποφέρει ήδη ως αποτέλεσμα των καταστροφικών μέτρων της κατοχής και της στενής πολιορκίας.

Γεγονότα:

- Η πρώτη φάση του τείχους θα παραβιάσει τα δικαιώματα 2 10.000 Παλαιστίνιων που ζουν σε 65 χωριά και 2 πόλεις:
- 18 κοινότητες, με πληθυσμό 22.700 ανθρώπων, αποκόβονται δυτικά του φράχτη.
- 19 κοινότητες που στεγάζουν 128.500 ανθρώπους, θα παγιδευτούν σε θύλακες που προκαλούνται από την ελικοειδή πορεία του Τείχους.

Όλες αυτές οι καταστροφές ήταν αποτέλεσμα της 1ης μόνο φάσης της κατασκευής του Τείχους, η οποία ολοκληρώθηκε την 1η Αυγούστου του 2003.

Στη δεύτερη φάση κατασκευής το τείχος θα επεκταθεί 42 χλμ. από το χωριό του Σάλεμ βορειοδυτικά της Τζενίν, περνώντας από το Μάρζι Μπιν Άμερ και τελειώνοντας στο χωριό Φακούα στα βορειοανατολικά της Τζενίν.

Στη τρίτη φάση κατασκευής το Τείχος, σύμφωνα με τα σχέδια, θα επεκταθεί από τα χωριά του Σαλφίτ προς το κέντρο της Δυτικής Όχθης, περνώντας από τα χωριά της Ραμάλα και τελειώνοντας στην Ιερουσαλήμ. Τέλος περνά νότια προς Βηθλεέμ και Χεβρώνα.

Το Τείχος συμπεριλαμβάνει στα όρια του μεγάλες περιοχές εποικισμών, όπως ορίζει η Ισραηλινή κυβέρνηση, απομονώνοντας έτσι Αραβικές γειτονιές με σχετικά μεγάλους πληθυσμούς. Ας μη ξεχνάμε την απομόνωση της Ιερουσαλήμ από την υπόλοιπη Δυτική Όχθη το 1967 και την άρνηση κάθε δικαιώματος πρόσβασης των Παλαιστίνιων στην πόλη. Στην περιοχή της Βηθλεέμ το τείχος θα απομονώσει 72.000 στρέμματα και θα χωρίσει ολοκληρωτικά τις 3 πόλεις (Βηθλεέμ - Μπέιτ Σαχούρ - Μπέιτ Τζάλα) από την περιοχή της Ιερουσαλήμ.

Η τέταρτη φάση κατασκευής του τείχους σχεδιάστηκε, για να ελέγχει την πλούσια γη της κοιλάδας του Ιορδάνη και για να αποκόψει τις Παλαιστινιακές περιοχές προς τα ανατολικά, αποκόβοντας τις έτσι από τα Ιορδανικά σύνορα, που είναι το μόνο πέρασμα για τους κατοίκους της Δυτικής Όχθης προς τον έξω κόσμο και που θεωρείται πέρασμα για ταξιδιώτες και εμπορικές συναλλαγές, με Αραβικές και άλλες χώρες.

Η ολοκλήρωση όλων των φάσεων της κατασκευής του Τείχους θα απομονώσει το 42% της Δυτικής Όχθης. Λόγω των δημεύσεων γης για τους εποικισμούς, οι Παλαιστίνιοι θα μείνουν μόνο με το 44% της Δυτικής Όχθης και της Λωρίδας της Γάζας. Με άλλα λόγια, το 10% της Ιστορικής Παλαιστίνης.

Οι επίσημοι στόχοι του Οδικού Χάρτη

- αδιαίρετη, βιώσιμη και ανεξάρτητη Παλαιστίνη,
- μέγιστη Παλαιστινιακή συνοχή,
- να κατεδαφίσει τους προκεχωρημένους εποικισμούς(!),
- να παγώσει την επέκταση των εποικισμών.

Σε αντίθεση με τους στόχους του οδικού χάρτη (σχέδιο ΟΗΕ), αυτό που διακρίνεται καθαρά από την κατασκευή του Τείχους είναι μαζική δήμευση (κατάσχεση) γης. Με την πιο απλή παρατήρηση στο χάρτη φαίνεται το πώς η πορεία του Τείχους προσαρτεί και επεκτείνει εποικισμούς. Με την ολοκλήρωσή του, το Ισραήλ θα προσαρτήσει το 90% των εποικισμών (135 εποικισμούς) και το 97% των εποίκων τους.

Νέοι Εποικισμοί (δυτικά του Φράχτη)

- Θα δημιουργηθούν 10 εποικισμοί με πληθυσμό 23.000 εποίκων, στη δυτική πλευρά του φράχτη στις περιοχές της Τζενίν, Τουλκαρέμ και Καλκίλια.
- Επίσης άλλοι 13 εποικισμοί με πληθυσμό 173.000 εποίκων εντός του φακέλου της Ιερουσαλήμ.

Κίνητρα προσέλκυσης νέων εποίκων

Η Ισραηλινή κυβέρνηση με σκοπό την προσέλκυση νέων εποίκων παρέχει πολύ ισχυρά κίνητρα. Τα οφέλη για κάθε νέο έποικο που θα αποφασίσει να μετακομίσει στη Δυτική Όχθη είναι: Χρηματικό ποσό - χωριά σε "ασφαλείς" θέσεις με θέα, συνήθως σε κορυφές λόφων, περιστοιχισμένα από ψηλούς τοίχους (προέχει η "ασφάλειά τους") - έτοιμες σύγχρονες εγκαταστάσεις υποδομής (ηλεκτρικού, νερού κλπ.) - ασφαλοστρωμένους δρόμους για τη γρήγορη και πάνω απ' όλα ασφαλή πρόσβασή τους στο Ισραήλ για εργασία (και με τη λιγότερη δυνατή επαφή με τους Παλαιστίνιους γείτονές τους) - "δικαίωμα" σπλοφορίας παντού και φυσικά χρήσης του. Ακόμη φορολογικές απαλλαγές με αποτέλεσμα το πρόσφορο έδαφος για μετακομίσεις επιχειρήσεων προς τους εποίκισμούς (ηρόσφατα ανακοινώθηκε η εγκατάσταση βιομηχανικής ζώνης μέσα στη Δυτική Όχθη κοντά στον εποίκισμό του Σάκεντ). Οι έποικοι αν και προσφάτως καθοδηγούμενοι

στην περιοχή, έχουν αποδειχτεί πολλοί σκληρότεροι ακόμη και από τους ποιο φανατισμένους κατοίκους του Ισραήλ. Όσο εγκλωβίζουν τους Παλαιστίνιους σε θύλακες άλλο τόσο εγκλωβίζουν και τους έποικους.

Όσο στερούν γη κι ελευθερία στους Παλαιστίνιους γείτονές τους άλλο τόσο θα τα στερούνται και οι έποικοι.

Όσο φόβο διακρίνει κανείς στα μάτια των Παλαιστινίων άλλο τόσο τον διακρίνει και στα μάτια των εποίκων.

Σκοπός του Τείχους

- Έλεγχος τις πιο πλούσιες αγροτικής γης, για την αύξηση του διαθέσιμου χώρου για ανάπτυξη και επέκταση των εποίκισμών.
- Μετατροπή των ανατολικών εποίκισμών σε ασφαλή προάστια των Ισραηλινών πόλεων.
- Έλεγχος των πηγών νερού στις ανατολικές και δυτικές λεκάνες συγκέντρωσης υδάτων της Δυτικής Όχθης.
- Να εξασφαλίσει τη σύνδεση μεταξύ της πράσινης γραμμής και της κοιλάδας του Ιορδάνη.
- Να εξασφαλίσει τον πλήρη έλεγχο των ανατολικών και δυτικών ζωνών ασφαλείας.

Το σχέδιο για τη Δυτική Όχθη είναι να διαιρεθεί σε 3 γκέτο αποκομμένα μεταξύ τους και σε συμπλέγματα χωριών η πόλεων τα οποία θα συνδέονται μεταξύ τους με ένα και μόνο δρόμο.

Αυτό είναι ένα ακόμη παράδειγμα του πώς θεσμοθετείται ένα έγκλημα που συνεχίζεται. Μία ακόμη απόδειξη ότι το τείχος κατασκευάζεται για να μείνει. Ένα ακόμη μέρος όπου Άνθρωποι κακοποιούνται, ταπεινώνονται, απειλούνται και στερούνται την ελευθερία της μετακίνησης και πρόσβασης στη γη τους.

Βασικά προβλήματα

Η οικονομική και κοινωνική κρίση προϋπήρχαν της κατασκευής του τείχους.

- Υψηλά ποσοστά Ανεργίας, του 80% στις περιοχές κοντά στην πράσινη γραμμή. 30% υψηλότερα από τις άλλες περιοχές της Δυτικής Όχθης (αποτέλεσμα της απαγόρευσης εισόδου στο Ισραήλ για εργασία από το ξεκίνημα της 2^{ης} Ιντιφάντα έως και σήμερα).
- 35.000 άνθρωποι σε 29 χωριά αντιμετωπίζουν προβλήματα ηλεκτροδότησης.
- Μόνο 5 από τις 52 περιοχές (104.000 άνθρωποι) είναι συνδεδεμένες με το ισραηλινό εθνικό δίκτυο ύδρευσης.
- Το κόστος του νερού υπερβαίνει τα \$2 ανά κυβικό μέτρο.
- Κώλυμα στην εκπαιδευτική διαδικασία.
- Έλλειψη κατάλληλης Ιατρικής περίθαλψης.

Επιπτώσεις στη Γεωργία

Η Γεωργία είναι η κύρια πηγή εισοδήματος για τις κοινότητες που έχουν επηρεαστεί από το Τείχος. Το ποσοστό της καλλιεργήσιμης γης στις εν λόγω περιοχές είναι:

50% στη Τζενίν, 58% στο Τουλκαρέμ και 46% στην Καλκίλια ενώ στην υπόλοιπη Δυτική Όχθη το ποσοστό είναι 24%. Η στρεμματική απόδοση είναι \$442 στην εν λόγω περιοχή σε σχέση με \$350 στην υπόλοιπη Δυτική Όχθη.

Καταστροφές λόγω Τείχους

- 83.000 δέντρα καλλιέργειας έχουν ξεριζωθεί (μερικά ελαιόδεντρα χρονολογούνται από τη Ρωμαϊκή περίοδο).
- 35.000 μέτρα του δικτύου ύδρευσης καταστράφηκαν.
- 11.400 στρέμματα καλλιεργήσιμης γης καταστράφηκαν.
- 165.000 στρέμματα έχουν αποκοπεί από τα χωριά τους.
- Έχουν εκδοθεί 280 εντολές κατεδάφισης.

Τα νούμερα αυτά αναμένεται να τριπλασιαστούν έως την ολοκλήρωση όλων των φάσεων του Τείχους. Οι αγρότες αμφιβάλλουν αν θα μπορούν στο μέλλον να έχουν πρόσβαση στη γη τους κυρίως μετά την ολοκλήρωση του. Αυτό το

αίσθημα του φόβου επηρεάζει αρνητικά τις επενδύσεις των αγροτών στη γη τους κοντά στην περιοχή του τείχους, καθώς και δυτικά του.

Τείχος & Νερό

- Το τείχος θα απομονώσει 31 αρτεσιανά πηγάδια.
- Αυτά τα πηγάδια ανήκουν σε 636 οικογένειες και προμηθεύουν χιλιάδες ανθρώπους με νερό για οικιακή και αγροτική χρήση.
- Αυτά τα 31 πηγάδια αντλούν περίπου 3.8 εκατομμύρια κυβικά μέτρα νερού.

Το μεγαλύτερο μέρος του δυτικού υδροφορέα, της δεύτερης μεγαλύτερης λεκάνης συγκέντρωσης υδάτων μετά τον Ιορδάνη ποταμό, απομονώθηκε μεταξύ Τείχους και Πράσινης Γραμμής. Αυτό προσθέτει ακόμη περισσότερα προβλήματα στους Παλαιστίνιους για την αντιμετώπιση του ζητήματος ύδρευσης - άρδευσης. (από το 1967 με στρατιωτικό νόμο έχουν απαγορευτεί νέες γεωτρήσεις στη Δυτική Όχθη και ειδικά στην περιοχή που περνά η 1η φάση του τείχους πάνω από το δυτικό υδροφορέα).

Ο Κίνδυνος που Αντιμετωπίζει η Αγροτική Γη Δυτικά του Τείχους

Σύμφωνα με τον Ισραηλινό νόμο:

- Η Γη που δεν προσεγγίζεται και δεν καλλιεργείται από Παλαιστίνιους μπορεί νόμιμα να προσαρτηθεί από την Ισραηλινή κυβέρνηση.
- Η γη γύρω από το φράχτη θα έχει την ίδια μοίρα εάν δεν προσεγγίζεται και δεν καλλιεργείται από τους αγρότες.

Το τείχος απομονώνει και δημεύει τους κυριότερους και πρωτογενείς πόρους της Δυτικής Όχθης. (γη και νερό). Αυτούς τους πόρους που θα στηριχτεί η οικονομία μιας μελλοντικής ανεξάρτητης Παλαιστίνης. Μιας οικονομίας που θα βασιστεί στην αγροτική παραγωγή (δεν υπάρχει άλλη προοπτική). Είναι αδύνατη η μελλοντική οικονομική ανάπτυξη της Παλαιστίνης χωρίς την πρόσβαση σε γη και νερό. Επομένως κάτω από αυτούς τους όρους δεν είναι εφικτή μια ενιαία, ανεξάρτητη, και βιώσιμη Παλαιστίνη.

Τείχος & παραβίαση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων

Το δικαίωμα:

- της ελεύθερης μετακίνησης
- στην εργασία και στο επαρκές επίπεδο διαβίωσης
- στην ιδιοκτησία
- στην απόλαυση του υψηλότερου εφικτού επιπέδου διανοητικής και σωματικής υγείας
- στην εκπαίδευση

Μερικές κοινότητες θα αναγκαστούν να μεταφερθούν σε άλλες περιοχές της Δυτικής Όχθης εξαιτίας των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτικών δυσχερειών.

Ως απάντηση σε αυτό τον καθημερινό εξευτελισμό της αξιοπρέπειας τους, οι Παλαιστίνιοι εξακολουθούν να αγωνίζονται. Πραγματοποιούν συνέχειες πορείες και διαδηλώσεις κατά του Τείχους με τη βοήθεια εκατοντάδων εθελοντών από διεθνείς αλλά και Ισραηλινές ομάδες αλληλεγγύης, οι οποίοι χρησιμοποιούν τα σώματά τους ως ασπίδες για να παρεμποδίσουν τα Ισραηλινά βαριά μηχανήματα να καταστρέφουν σπίτια και γη.

Ο.Η.Ε και Διεθνές Δικαστήριο

Το γενικό συμβούλιο του Ο.Η.Ε. έθεσε θέμα για την 1η επίλυση ζητώντας από το Ισραήλ να σταματήσει και να μετακινήσει το τείχος από τις κατεχόμενες περιοχές περιλαμβανομένης και της Ιερουσαλήμ (και όχι την ολική καταστροφή του). Έπειτα έθεσε θέμα για τη 2η επίλυση στις 8 Δεκεμβρίου 2003, οπότε απευθύνθηκε στο Διεθνές Δικαστήριο ώστε να εξετάσει τις νόμιμες διαδικασίες σχετικά με την κατασκευή του Τείχους. Οι Παλαιστίνιοι περίμεναν από την Διεθνή Κοινότητα να σεβαστεί δεσμεύσεις και συμφωνίες, καθώς και να υποχρεώσει τις δυνάμεις κατοχής να συμφωνήσουν με τις διεθνείς συνθήκες. Το Διεθνές Δικαστήριο πρόσφατα με απόφαση του έκρινε την κατασκευή του τείχους παράνομη. Ακόμη δεν είδαμε την εφαρμογή κυρώσεων κι όχι τον διακανονισμό που ακολουθείται από τέτοιου είδους αποφάσεις. Το Ισραήλ συνεχίζει...

Η κατασκευή του τείχους θεωρείται ξεκάθαρη παραβίαση προς όλες τις Διεθνείς και τοπικές συνθήκες, το συμβούλιο της Γενεύης, τη συνθήκη του Όσλο και τον Οδικό χάρτη. Με την ολοκλήρωση των σχεδίων του Ισραηλινού κράτους η Δυτική Όχθη και η Λωρίδα της

Γάζας απομονώνεται πλήρως μέσα στο Ισραήλ. Η μη ύπαρξη συνόρων με άλλα Αραβικά κράτη ισοδυναμεί με την πλήρη εξάρτηση από την Ισραηλινή οικονομία, το οποίο εξ ορισμού σημαίνει μια μελλοντική μη βιώσιμη ανεξάρτητη Παλαιστίνη.

Οι Παλαιστίνιοι ως απάντηση στη βία της εξουσίας έχουν επιλέξει διάφορες μορφές αντίστασης (πασιφιστικές και βίαιες). Η ποιο αγνή, και η ποιο αυθόρμητη, άμεση απάντηση είναι ο καθημερινός πετροπόλεμος. Ειδικά κατά τους πρώτους μήνες της Ιντιφάντα ο πετροπόλεμος δεν είναι μόνο καθημερινός, αλλά διαρκής και σε πολλά μέτωπα, με αφορμή οποιαδήποτε θέα ένστολου στρατιώτη ή οχήματος. Αυτό συμβαίνει σχεδόν σε κάθε γειτονιά, μπλόκο ή σταθμό ελέγχου του ισραηλινού στρατού. Ξεκινά συνήθως από ασυμβίβαστους πιτσιρικάδες που δεν θέλουν να ανεχτούν τον έντονο εξευτελισμό της αξιοπρέπειας που καθημερινά βιώνουν αυτοί και οι οικογένειές τους. Σε αυτή τη μορφή απάντησης οι μεγαλύτερες ηλικίες όχι μόνο δεν αδιαφορούν αλλά και συμμετέχουν ενεργά και με τον ίδιο αυθορμητισμό στο πλάι των παιδιών. Συνήθως ακολουθεί άνηση μάχη με την αστυνομία και το στρατό κατοχής, συλλήψεις, τραυματισμούς και πολύ συχνά νεκρούς. Ένας άλλος τρόπος απάντησης είναι οι επιθέσεις αυτοκτονίας και μη, σε στρατιωτικούς στόχους η οποία απαιτεί μεγαλύτερη οργάνωση και κατά κύριο λόγο παίρνεται από αριστερές και ισλαμικές οργανώσεις. Ένας τρίτος και επίμαχος τρόπος είναι οι επιθέσεις αυτοκτονίας μέσα στο Ισραήλ, κυρίως από ισλαμικές οργανώσεις, σε πολυσύχναστους δημόσιους χώρους.

Η.π.α., ευρωπαϊκές και αραβικές κυβερνήσεις (χωρίς βέβαια να αποκλείουμε την παλαιστινιακή αρχή), είναι συνένοχες και συμβάλουν στα συνεχιζόμενα εγκλήματα εναντίων λαών. Κι ας μην ανατρέχουμε στο παρελθόν και σε μακρινά κράτη πρόσφατα η ελληνική κυβέρνηση και με το πρόσχημα της ασφάλειας των ολυμπιακών αγώνων δέχτηκε όχι μόνο την είσοδο αλλά και την παρέμβαση του fbi, cia, nato, τις Αυστραλιανές μυστικές υπηρεσίες, και την Ισραηλινή Μοσάντ.

Η "Ειρήνη" που προωθεί ηπα, οηε, εε σημαίνει την υποταγή της ιντιφάντα σε μια διεφθαρμένη παλαιστινιακή ηγεσία που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα του ισραήλ.

Αλληλεγγύη στην Ιντιφάντα, στον καθημερινό αγώνα των Παλαιστίνιων για αξιοπρεπή στάση ζωής, ενάντια στην "ειρήνη" που θέλουν να τους επιβάλουν.

Αλληλεγγύη σε όλους τους Παλαιστίνιους κρατούμενους και στους Ισραηλινούς αρνητές στράτευσης

Κατάργηση των εθνικών διαχωρισμών

Αντίσταση στο милитарιστικό κράτος του Ισραήλ

Ολική καταστροφή όλων των μέσων διαχωρισμού που δημιουργεί ο καπιταλισμός

Παρολαυτά ακόμα και μέσα στρατοκρατικό Ισραήλ υπάρχουν κάποιες κινήσεις εναντίωσης από διάφορες ανάρχιες ομάδες και τους αντιρρησίες συνείδησης καθώς και τους αρνητές στράτευσης. Παρακάτω παραθέτουμε δύο κείμενα που μοίρασαν αναρχικοί μέσα στη στρατιωτικοποιημένη και "ευημερούσα" κοινωνία του Ισραήλ.

Προκήρυξη που μοιράστηκε στην αντιπολεμική πορεία στην πλατεία Ράμπιν στο Τελ-Αβιβ

Two States for Two Nations - Two States Too much

Αν το κράτος του Ισραήλ και η Παλαιστινιακή Αρχή φτάσουν σε μια συμφωνία 'ειρήνης' αυτό δεν θα προκύψει από την επιθυμία του Ισραήλ για την 'ασφάλεια' των υπηκόων του ούτε από την παλαιστινιακή επιθυμία για ανεξαρτησία. Θα πρόκειται, πάνω απ' όλα, για αποτέλεσμα των συμφερόντων διεθνών εξουσιών, που αδιαφορούν για τις παραπάνω έννοιες. Οι Συμφωνίες της Γενεύης, που προέκυψαν από πολιτικούς και επιχειρηματίες, αν υπογραφούν και τελικά εφαρμοστούν (δύο διαφορετικά πράγματα) θα αποτελούν έκφραση αυτών των συμφερόντων, όπως και οποιαδήποτε άλλη πολιτική συμφωνία.

Η καλύτερη περιγραφή για τη μεταχείριση που επιφυλάσσει το κράτος του Ισραήλ στους πολίτες και τους κατοίκους που δεν εμπίπτουν στην κατηγορία των εβραίων με πλήρη δικαιώματα είναι μια: ΑΠΑΡΤΧΑΙΝΤ. Ένα σοβινιστικός διαχωρισμός που αφαιρεί τη γη από τους αγρότες, αρνείται το δικαίωμα ελεύθερης μετακίνησης σε ανθρώπους που πηγαίνουν στις δουλειές τους, περιορίζει ακόμα και τους παλαιστίνιους καπιταλιστές. Όλα αυτά, ενώ συγχρόνως επιχειρείται η συνεργασία με την παλαιστινιακή ηγεσία.

Αρκετοί άνθρωποι, που θεωρούν τους εαυτούς τους ακτιβιστές για την ειρήνη, αναρωτιούνται σοβαρά, πέρα από τις επίσημες απαντήσεις της αριστεράς, για τον λόγο αυτής της πάγιας πολιτικής όλων των ισραηλινών κυβερνήσεων, είτε

της δεξιάς είτε της αριστεράς, όσων αφορά τους Παλαιστίνιους, Υποστηρίζουμε, ότι η αιτία δεν είναι απλά η κατάκτηση ενός λαού στο συλλ των αρχαίων αυτοκρατοριών, ούτε η έκφραση της βιβλικής πίστης στην αδιαίρετη γη του Ισραήλ, ούτε αποτέλεσμα των πιέσεων από τη μεριά των ισχυρών ομάδων (lobby) των εποίκων, αν και οπωσδήποτε παίζουν σημαντικό ρόλο.

Το απαρτχάιντ πρέπει να θεωρηθεί ως κάτι που εξυπηρετεί μια σειρά από πολιτικά συμφέροντα. Πρώτα απ' όλα εξυπηρετήσε την Ισραηλινή οικονομία - δηλαδή τους ισραηλινούς καπιταλιστές- προσφέροντας φτηνό εργατικό δυναμικό το οποίο χρησιμοποιήθηκε κυρίως από μικρούς και μεσαίους εργοδότες των κατασκευαστικών και οικοδομικών επιχειρήσεων. Αυτό το ρόλο έπαιξαν αρχικά οι "άραβες του Ισραήλ", που βρίσκονται υπό στρατιωτικό νόμο από το 1948 ως το 1966 και στη συνέχεια - και σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό - οι κάτοικοι των περιοχών που κατελήφθησαν το 1967. Αυτό σταμάτησε μόνο πρόσφατα, ως αποτέλεσμα της δεύτερης Ιντιφάντα (του El-Aktsa) και της μαζικής εισαγωγής μεταναστών. Οι μεγάλες ισραηλινές επιχειρήσεις κερδοσκοπήσαν από την κατοχή του 1967 κυρίως γιατί τους άνοιξε μια μεγάλη καταναλωτική αγορά χωρίς ανταγωνισμό. Το στρατιωτικό κατεστημένο - πάντοτε πανίσχυρο στο Ισραήλ - και οι ανώτεροι αξιωματικοί έχουν εξασφαλισμένη καριέρα, μετά την αποστρατεία, σε κυβερνητικές θέσεις και σε επιχειρήσεις. Όλοι οι παραπάνω έχουν μεγάλα συμφέροντα στην παράταση του απαρτχάιντ (και της σύρραξης), ώστε να εξασφαλίσουν τις θέσεις και τα προνόμια τους. Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται και τα συμφέροντα των ΗΠΑ: το Ισραήλ πρέπει να βρίσκεται υπό συνεχή απειλή ώστε να χρειάζεται την προστασία των ΗΠΑ, προστασία την οποία ανταποδίδει με τις υπηρεσίες που το ισραηλινό κράτος προσφέρει από τη δεκαετία του 1950 στην ευρύτερη περιοχή αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Υπενθυμίζουμε ότι οι συζητήσεις για τη δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους ξεκίνησαν μόλις 15 χρόνια πριν, προς το τέλος της πρώτης Ιντιφάντα. Όλοι σχεδόν οι ηγέτες της σημερινής αριστεράς, είτε της σιωνιστικής είτε της ριζοσπαστικής, που κατάφεραν να ξαναγράψουν με οργουελιανό τρόπο την ιστορία, ουδέποτε φαντάζονταν μια τέτοια συμφωνία. Ακόμα και στην έναρξη των συνομιλιών του Όσλο έκαναν λόγο για αυτονομία. Η PLO και η αντι-σιωνιστική αριστερά μιλούσαν για την εγκαθίδρυση ενός κοσμικού κράτους για όλους τους υπηκόους. Η Παλαιστινιακή Αρχή προέκυψε όταν το Ισραήλ ανέθεσε στην PLO αυτό το ρόλο. Η συζήτηση για μια ειρηνευτική συμφωνία με δυο κράτη για δυο λαούς προέκυψε όταν, μετά το τέλος της πρώτης Ιντιφάντα και τις εξελίξεις στην παγκόσμια οικονομία, μια τέτοια προοπτική άρχισε να ταιριάζει με τα συμφέροντα των καπιταλιστών των ΗΠΑ και του Ισραήλ.

Τι σημαίνει μια τέτοια ειρήνη; Αν συνεχίσουμε την περιγραφή της κατάστασης στο διευρυμένο Ισραήλ ως απαρτχάιντ, συγκρίνοντάς τη με αυτή της Νότιας Αφρικής, τότε η "ειρήνη" σημαίνει την υποταγή της Ιντιφάντα σε μια παλαιστινιακή ηγεσία που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα του Ισραήλ. Μια τέτοιου είδους ειρήνη, που συχνά αποκαλείται "κανονικοποίηση", σχετίζεται με μια διαδικασία που εξελίσσεται σε όλο τον πλανήτη και συνήθως αποκαλείται παγκοσμιοποίηση, καθώς και με πρωτοβουλίες εξέλιξης των τοπικών συνεταιρισμών σε "περιοχή ελεύθερου εμπορίου των μεσογειακών χωρών". Σε ολόκληρο τον κόσμο, μέσα από ανάλογες συμφωνίες, πολυεθνικές εταιρίες 'αναλαμβάνουν' τις τοπικές οικονομίες, ακυρώνοντας βασικά ανθρώπινα δικαιώματα, αυξάνοντας την κοινωνική βία και καταστρέφοντας το περιβάλλον.

Μήπως μια τέτοια συμφωνία θα οδηγούσε τουλάχιστον σε περιορισμό των βιαιοτήτων; Δεν το πιστεύουμε. Οι οικονομικές ανισότητες θα αυξηθούν, το πρόβλημα των προσφύγων θα μείνει άλυτο, όπως και το πρόβλημα του τεράστιου αριθμού των άνεργων στη λωρίδα της Γάζας και στη Δυτική Όχθη. Στην τελευταία περίπτωση, η οικονομική βοήθεια που παρέχεται από διεθνείς οργανισμούς θα αντικατασταθεί από την υποστήριξη του 'δικού τους' κράτους - ενός κράτους αδύναμου και εξαρτημένου.

Τα κράτη θρουν στα πλαίσια ενός συστήματος συμφερόντων όπου οι κοινοί άνθρωποι σαν εμάς δεν παίζουν ιδιαίτερο ρόλο. Αν θέλουμε τα πράγματα να αλλάξουν στο καλύτερο, να μειώσουμε τους διαχωρισμούς και να σταματήσουμε τους αλληλοσκοτωμούς, πρέπει να σταματήσουμε να φερόμαστε σαν υπάκουες μαριονέτες πολιτικών ηγεσιών που χρηματοδοτούνται από τους Ευρωπαίους και τους Αμερικάνους. Πρέπει να δράσουμε για την κατάργηση των εθνικών

διαχωρισμών και πάνω απ' όλα να αντισταθούμε στο στρατιωτικό κατεστημένο που προκαλεί την αμοιβαία και συνεχή σφαγή. Είναι προτιμότερο να μην προωθήσουμε κάποιο πολιτικό σύμφωνο, ούτε τις συμφωνίες της Γενεύης ούτε κάποια εναλλακτική συνθήκη. Αντίθετα, να θέσουμε το αίτημα για ένα διαφορετικό τρόπο ζωής και την ισότητα όλων των κατοίκων της περιοχής. Ακόμα και αν δρούμε με έναν ανεξάρτητο (τοπικό) τρόπο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όσο υπάρχουν τα κράτη και το καπιταλιστικό σύστημα, κάθε βελτίωση που θα πετυχαίνουμε θα είναι μερική και υπό αναίρεση. Έτσι, πρέπει να δούμε τον αγώνα μας ως τμήμα του αγώνα που διεξάγεται σε ολόκληρο τον κόσμο ενάντια στον παγκόσμιο καπιταλισμό, να δράσουμε για μια επαναστατική αλλαγή βασισμένη στην κατάργηση της ταξικής καταπίεσης και εκμετάλλευσης, για τη δημιουργία μιας νέας - αναρχοκομμουνιστικής - κοινωνίας. Μιας κοινωνίας όπου δεν θα υπάρχει η κρατική επιβολή και η οργανωμένη βία, όπου θα έχουν εξαλειφθεί ο σωβινισμός και οι υπόλοιπες αθλιότητες της καπιταλιστικής εποχής.

"Αυτό το φυλλάδιο διανέμεται από ισραηλινούς εθνικούς προδότες αναρχικούς".

Για επικοινωνία: haifa_anarchists@yahoo.com

**ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΟΥΤΕ ΔΟΥΛΟΙ
NOT RULERS - NOT RULED**

Ανακοίνωση Ισραηλινών αναρχικών ενάντια στο Τείχος

Αυτές τις μέρες με την κατασκευή του συστήματος φρακτών, τάφρων και του διαχωριστικού τείχους που κλέβει τα χωράφια και αφήνει τους ανθρώπους κλεισμένους χωρίς τα απαραίτητα για την επιβίωση μέσα, όταν εκατοντάδες χιλιάδες είναι αποκλεισμένοι από τις υπηρεσίες υγείας, από τα σχολεία και από τις βασικές υποδομές, αναγκασμένοι να επιλέξουν ανάμεσα στον 'εθελούσιο' εκπατρισμό ή τον θάνατο, είναι καθήκον μας ως ανθρώπινα όντα να παλέψουμε ενάντια σ'αυτά τα εγκλήματα.

Ανοιξαμε με την βία τις καγκελόπορτες στο Mas'ha για να ανοίξουμε ενα ρήγμα στο τείχος του μίσους και, με τις δράσεις μας, να προτείνουμε μια παλλόμενη και ζωτική εναλλακτική στην πολιτική του απαρχαίνε της ισραηλινής κυβέρνησης. Εμείς, για τους οποίους έχει σημασία η μοίρα αυτής της γης, θεωρούμε το σ'στημα φρακτών και τείχους μια απέραντη καταστροφή για τον παλιστινιακό λαό, αλλά και άμεση απειλή για μας και οποιονδήποτε επιθυμεί μια σ'ιγουρη ζωή ειρήνης. Δεν είναι περιφραξη για την ασφάλεια. Είναι μια ρατσιστική περιφραξη απαρχαίνε που θα αποτελέσει αιτά να χύνεται αίμα επί πολλά χρόνια.

Επιδιώκουμε στις καθημερινές μας ζωες να ζήσουμε τις αλλαγές που θέλουμε. Δουλεύουμε μεσα σε πνεύμα πλήρους συνεργασίας, χωρίς ηγέτες. Φτάνουμε στις αποφάσεις μας μέσα απο την σθναίνεση και ο καθένας συμβάλλει ανάλογα με τις δυνατότητες του. Πιστεύουμε οτι μπορεί να επιτευχθεί δικαιοσύνη και ισότητα με την ελεύθερη συμφωνία ανάμεσα στα πρόσωπα, και ότι το κράτος αποτελεί μόνο το εργαλείο επίθεσης τβν εθνοτικών ή ταξικών κυρίαρχων ομάδων.

Είμαστε ρεαλιστές. Για μας είναι σαφές ότι η κατάργηση του κρατικού σστήματος δεν θα γίνει αύριο. Αλλά και σήμερα μπορούμε να βρούμε ένα τρόπο ζωής 'χωρίς κυβερνώντες και κυβερνώμενους', 'χωρίς αφεντικά και σκλάβους'. Η άμεση δράξη γίνεται δημοκρατική πράξη όταν η δημοκρατία παύει να λειτουργεί. Το Τείχος του Βερολίνου δεν έπεσε από τις κυβερνήσεις ή τις συμφωνίες, αλλά από τους ίδιους τους πολίτες που το γκρέμισαν με τα χέρια τους.

Πάντα θαρρούμε, μας έκαναν πλύση εκγεφάλου με το μίσος και το φόβο απέναντι στους Παλεστίνιους γείτονές μας. Δεν ηγηάναμε εκδρομή στην ύπαιθρο χωρίς ένοπλη συνοδεία... Μας έλεγαν ότι εμείς είχαμε τείνει ειρηνικό χέρι, αλλά δεν υπήρξε απάντηση. Όμως τα ψέμματα αυτά αποκαλύφτηκαν και τώρα είναι μπροστά στα μάτια όλων όσων συνεργάζονται στις δράσεις ενάντια στην κατοχή. Κοιμηθήκαμε μαζί κάτψ από ελιές (πριν τις χεριζώσουν), βαδίσαμε μαζί ως την περιφραξη και θα συνεχίχουμε να παλεύουμε μαζί -Ισραηλινοί, Παλαιστίνιοι, διεθνείς- για την ειρήνη και την ισότητα για όλους.

Πάνε πια τα χρόνια που οι καλοί άνθρωποι λενε πως όταν εφαρμοστεί η βίαιη μεταφορά Παλαιστινίων, αυτοί θα ξαπλώσουν μπροστά στα φορτηγά και τσα λεωφορεία, για να εμποδίσουν να συντελεστεί ένα τέτοιο έγκλημα.. Αλλά έχουν ήδη αρχίσει! Όταν αφαιρείς από τους ανθρώπους τη δυνατότητα να έχουν πρόσβαση στα μέσα βιοπορισμού, δεν έχουν πια επιλογή. Κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν ήδη τα χσριά τους για να βρουν τροφή για τα παιδιά τους. Η εθνοκάθαρση υπάρχει, μπροστά στα μάτια μας και έχουμε μια μόνη επιλογή : να χρησιμοποιήσουμε εκείνα τα λίγα δικαιώματα που απολαμβάνουμε ακόμη, κατάλοιπα της εποχής της ισραηλινής δημοκρατίας, για να τσακίσουμε τους ρατσιστικούς και ανήθικους νόνους. Ναιμ να ρίξουμε τις καγκελόπορτες και τις περιφράξεις, να μπλοκάρουμε τις μπουλντόζες με τα κορμιά μας, να μπούμε στις κλειστέ στρατιωτικές περιοχές, να μετατρέψουμε τον εχθρό σε φίλο! Η Παλαιστινιακή και ισραηλινή αντίσταση θα συνεχιστεί όσο διαρκεί η κατοχή που είναι πηγή και υποδομή του τρόμου.

5 Ιανουαρίου 2003.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ (ΙΝΤΙΦΑΔΑΗ)

2 ΜΕΡΕΣ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 1/9 **21:00** Το Αποικιοκρατικό Τείχος
διαχωρισμού στην Παλαιστίνη (slides & video)
θα ακολουθήσει ενημέρωση και συζήτηση

ΠΕΜΠΤΗ 2/9 **21:00** Η καθημερινότητα γύρω από το
Τείχος (slides & video) θα ακολουθήσει
συζήτηση

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ROSA NERA

κτίριο μεραρχίας(πρυτανεία)-παλιό λιμάνι